

15. října

**SV. TEREZIE OD JEŽÍŠE,
PANNY A UČITELKY CÍRKVE****SVÁTEK**

Narodila se 28. března 1515 v Avile v Kastilii, do rodiny s židovskými kořeny, v době koloniální expanze a s ní spojeného misijního úsilí církve. Evropu bolestně zasáhla reformace, v letech 1545-63 se konal tridentský koncil. Terezie ve dvaceti letech vstoupila v rodném městě do kláštera karmelitek. Po dlouhém období těžkých vnitřních bojů přijala roku 1554 milost druhého obrácení. Toužila po obnově Karmelu, po věrnějším zachovávání Řehole a po životě v hlubokém důvěrném vztahu s Ježíšem, k němuž by přiváděla i druhé. Roku 1562 založila v Avile první reformovaný Karmel sv. Josefa, v průběhu dvaceti let pak dalších šestnáct ženských a dva mužské kláštery. Reforma byla provázena mnoha bolestnými spory, které ukončilo až vytvoření samostatné provincie bosých bratří a sester roku 1581. Terezie napsala několik spisů, v nichž na základě vlastní zkušenosti pojednává o rozvoji vztahu člověka s Bohem na cestě vnitřní modlitby, kterou chápe jako důvěrný rozhovor s „Tím, od Něhož víme, že nás miluje“. Zemřela 4. října 1582 v Alba de Tormes. Blahořečena byla roku 1614 a svatořečena v roce 1622. Roku 1970 byl jí a Kateřině Sienské jako prvním ženám udělen titul učitelka církve.

Uvedení do první modlitby dne

Ant. Pojd'me, klaňme se Kristu, našemu Pánu, on je pramen moudrosti.

Modlitba se čtením**HYMNUS+**

Lásce s Bohem ve spojení
životem jdu v ústrety;
Bůh je u mne v zajetí,
srdce zbavil zotročení;
že Bůh ve mně uvězněný,
vášeň budí, nezapírám:
umírám, že neumírám.

Živote, má láska ví,
že nejsem dost trpělivá;
netísni mě, vždyť ti zbývá
prohrou dojít k vítězství;
kéž se brzy dostaví
sladká smrt, již neodpírám:
já zmírám, že neumírám!

Nebo: (nápěv č. 19)

Pověz upřímně, pověz nám,
pravdo Ježíši,
co tě z nebe stáhlo sem k nám,
spanilý Ježíši.

Tys světa láska a radost,
milý Ježíši,
zapal v mém srdci svou milost,
ohnivý Ježíši.

Vem mé srdce a dej mi své,
dobrý Ježíši,
učň, ať ze dvou jedno je,
laskavý Ježíši.

Co se v něm nelíbí, vyčist',
čistý Ježíši,
abych byl vždy od zlého čist,
milostný Ježíši.

Bez tebe nechci zde žít,
choti Ježíši,
lépe mi s tebou umřít,
živote Ježíši.

ŽALMY

1. ant. Má duše žízni po Bohu, po živém Bohu: kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář?

Žalm 42 (41)

Jako laň prahne po vodách bystřin, *
tak prahne má duše po tobě, Bože!
Má duše žízní po Bohu, po živém Bohu: *
kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář? –

Mé slzy jsou mi pokrmem ve dne i v noci, *
když den co den slyším: „Kde je tvůj Bůh?“
Na to si vzpomínám, má duše tím přetéká: †
jak jsem putoval v zástupu, *
jak jsem je vodíval k Božímu domu
s hlasitým jásotem a chvalozpěvem *
ve svátečním průvodu. –

Proč se rmoutíš, má duše, *
a proč ve mně sténáš?
Doufej v Boha, zase ho budu chválit, *
svého spasitele a svého Boha. –

Rmoutím se uvnitř v duši, *
proto vzpomínám na tebe
v končinách Jordánu a Hermonu, na hoře Misar.
Přívaly na sebe volají hukotem tvých vodopádů, *
celé tvé příboje se přese mne převalily. –

Za dne ať Hospodin dává svou milost, *
za noci mu budu zpívat a chválit ho,
neboť mi dává život.
Říkám Bohu: Má Skálo, proč na mě zapomínáš? *
Proč se musím smutně vláčet,
tísněn nepřitelem?

Drtí mi to kosti, když mě tupí protivníci, *
když den co den mi říkají: „Kde je tvůj Bůh?“ –

Proč se rmoutíš, má duše, *
a proč ve mně sténáš?
Doufej v Boha, zase ho budu chválit, *
svého spasitele a svého Boha.

Ant. Má duše žízni po Bohu, po živém Bohu: kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář?

2. ant. Tvá velikost, Pane, je nevýstižná, kdo vypoví tvé divy a nádhernou slávu tvé vznešenosti?

Žalm 145 (144)

I (1-9)

Budu tě oslavovat, můj Bože, králi, *
budu velebit tvé jméno po všechny věky.

Každý den tě budu velebit *
a chválit tvé jméno po všechny věky. –

Veliký je Hospodin a veškeré chvály hodný, *
jeho velikost je nevýstižná.

Jedno pokolení zvěstuje druhému tvé činy *
a oznamuje tvoji moc. –

Mluví o nádherné slávě tvé vznešenosti, *
rozmlouvají o tvých dívech.

Vypravují o moci tvých hrozivých skutků, *
hovoří o tvé nesmírnosti.

Rozhlašují chválu tvé velké laskavosti, *
jásají nad tvou spravedlností. –

Milosrdný a milostivý je Hospodin, *
shovívavý a plný lásky.

Dobrotivý je Hospodin ke všem *
a soucit má se všemi svými tvory.

Ant. Tvá velikost, Pane, je nevýstižná, kdo vypoví tvé divy a nádhernou slávu tvé vznešenosti?

3. ant. Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají upřímně, jeho království bude bez konce.

II (10-21)

Ať tě chválí, Hospodine, všechna tvá díla *
a tvoji zbožní ať tě velebí!

Ať vypravují o slávě tvého království, *
ať mluví o tvé síle,

aby poučili lidi o tvé moci, *
o slávě tvé vznešené říše.
Tvé království je království všech věků *
a tvá vláda trvá po všechna pokolení. —

Věrný je Hospodin ve všech svých slibech *
a svatý ve všech svých činech.
Hospodin podpírá všechny, kdo klesají, *
a pozvedá všechny sklíčené.

Oči všech doufají v tebe *
a ty jim dáváš pokrm v pravý čas.
Otvíráš svou ruku *
a sytíš vše živé s laskavostí. —

Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách *
a svatý ve všech svých činech.

Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají, *
všem, kdo ho vzývají upřímně.

Vyplní vůli svých ctitelů, *
slyší jejich volání a zachrání je.

Zachovává Hospodin všechny, kdo ho milují, *
a všechny bezbožníky zničí. —

Ať má ústa hlásají Hospodinovu chválu, *
vše, co žije, ať velebí jeho svaté jméno
po všechny věky!

Ant. Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají upřímně, jeho království bude bez konce.

V. Blízko jsi, Hospodine,

O. a všechny tvé předpisy jsou věrné.

PRVNÍ ČTENÍ

Z listu svatého apoštola Pavla Filipanům

3,8-21

Nesmírně cenné poznání Ježíše Krista

Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista Ježíše, svého Pána. Pro něj jsem se všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat

Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že už jsem dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátil Kristus Ježíš.

Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátil. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

Tak tedy máme smýšlet my všichni, kdo jsme dokonalí. A smýšlíte-li v té věci jinak, i to vám Bůh ukáže v pravém světle. Jenom je třeba, abychom v tom, k čemu jsme už dospěli, šli přímým směrem stejně dále.

Bratři, jedněte všichni tak, jak jednám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podlé mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídít všecko.

ZPĚV PO PRVNÍM ČTENÍ

Kol 3, 3-4; Řím 8, 38-39

Váš život je s Kristem skrytý v Bohu. * Až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

V. Ani smrt, ani život, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu. *
Až se ukáže.

DRUHÉ ČTENÍ ++

Ze spisu „Kniha života“ od svatě Terezie od Ježíše

(Ž 22,6–7.12.14)

Vše dostáváme skrze Pánovo lidství

Když je přítomen tak dobrý Přítel, když má člověk tak dobrého Kapitána, který jako první na sebe vzal utrpení, všechno se dá snést: On nám pomáhá, posiluje nás a nikdy nás neopustí; je opravdovým Přitelem. A já jasně poznávám – a věděla jsem to již dříve – že jestliže chceme uspokojit Boha a dostat od něj velké milosti, chce nám je dát prostřednictvím tohoto nejsvětějšího Lidství, o kterém Jeho Majestát řekl, že v něm má zalíbení.¹ Opravdu mnohokrát jsem si o tom udělala zkušenost a také Pán mi to řekl. Viděla jsem velmi jasně, že máme vstoupit těmito dveřmi,² chceme-li, aby nám svrchovaný Majestát odhalil velká tajemství.

Nechťjme tedy hledat jinou cestu, i kdybychom byli na vrcholku kontempace; po této cestě se jde bezpečně. Skrze našeho Pána k nám přicházejí všechna dobrodiní.³ On nás bude učit. Když budete hledět na jeho život, uvidíte nejlepší vzor. Co můžeme chtít víc, než mít po boku tak věrného Přitele, který nás neopustí v trápeních a protivenstvích, jak to dělají světští přátelé? Blahoslavený, kdo ho bude opravdu milovat a stále ho mít u sebe.

Podívejme se na slavného svatého Pavla: zdá se, že měl Ježíše stále na rtech, jako ten, kdo ho měl hluboko vrytého v srdci. Když jsem toto pochopila, usilovně jsem hledala a zjistila jsem, že ani někteří velcí kontemplativní světci, jako svatý František, svatý Antonín z Padovy, svatý Bernard a svatá Kateřina ze Sieny nešli jinou cestou.

Po této cestě je třeba kráčet s velkou svobodou a úplně se odevzdat do Božích rukou. Bude-li nás Jeho Majestát chtít pozvednout, abychom se stali těmi, kdo jsou uvedeni do jeho komnat a tajemství,⁴ ochotně poslechněme.

Vždy, když myslíme na Krista, rozpomínejme se na lásku, která ho vedla k tomu, že nám udělil tolik milostí, a jak velkou

lásku nám Bůh projevil, když nám dal takovou záruku lásky k nám. Láska si totiž žádá lásku.

Proto se snažme mít to stále před očima a probouzejme v sobě lásku; neboť když nám jednou Pán udělí milost, aby se nám do srdce vtiskla tato láska, bude nám všechno snadné a uděláme cokoli zakrátko a velmi snadno.

¹ Srov. Mt 3,17. ² Srov. Jan 10,9. ³ Srov. Žid 2,10 a 2Petr 1,4. ⁴ Srov. Pís 1,3.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Flp 1,21.23.24

Život je pro mě Kristus a smrt ziskem. * Přitahuje mě obojí.

V. Mám touhu zemřít a být s Kristem, ale pro vás je zase nutnější, abych zůstal ještě naživu. * Přitahuje mě obojí.

Nebo:

Ze spisu „Kniha života“ od svaté Terezie od Ježíše

(Ž 8,1-5)

Nezbytnost modlitby

Téměř dvacet let jsem strávila na rozbouřeném moři. Padala jsem a povstávala; a povstávala jsem tak špatně, že jsem zase padala. Má dokonalost měla tak nízkou úroveň, že jsem si téměř nevšímala všedních hříchů. A ani smrtelných hříchů jsem se nebála, jak bych měla, protože jsem se nevyhýbala nebezpečným příležitostem. Mohu říci, že můj život byl nejtrapnějším, jaký si lze představit, protože jsem neměla potěšení z Boha a ani svět mne neuspokojoval. Když jsem se věnovala světským zábavám, pak mě celou tu dobu trápila myšlenka na to, co dlužím Bohu; když jsem však byla s Bohem, pak mne vytrhovaly světské náklonnosti. Byl to tak trýznivý boj, že nevím, jak jsem to dokázala snést jediný měsíc, neřku-li tolik let.

Z toho chápu, jak velké je Boží milosrdenství, jež mi uchovalo odvahu pokračovat v modlitbě navzdory tomu, že jsem tak flirtovala se světem.

Nepopírám, že jsem během těch let strávila několik měsíců, a myslím, že i nějaký ten rok, aniž bych urazila Pána, a to pro péči, kterou jsem věnovala modlitbě a úsilí znovu nepadnout. Ovšem bylo také jen málo dní, kdy jsem nevěnovala modlitbě pořádný čas, s výjimkou údobí nemoci nebo když jsem měla mnoho práce.

Během nemoci jsem mívala lepší vztah k Bohu. Naléhala jsem na ty, kdo mě přišli navštívit, aby se pomodlili, prosila jsem za ně Pána a často jsem hovořila o Bohu. Zkrátka kromě roku, o němž jsem mluvila, z osmadvaceti let, od chvíle, kdy jsem se začala modlit, jsem jich prožila víc než osmnáct v trvalém rozporu s Bohem i se světem.

Na tomto bodě trvám proto, opakuji, abych dala poznat Boží milosrdenství, svou nevděčnost a jak velké dobro prokazuje Pán duši, která je ochotna se upřímně věnovat modlitbě. I když do ní nevkládá všechny potřebné síly, jen když v ní s odvahou vytrvá – navzdory pokušením, hříchům a všemožným opětovným pádům, do kterých ji strhne ďábel – a ať se spolehne na to, že Bůh ji přivede do přístavu spásy, jako se mi zdá, že přivedl i mne.

Mohu mluvit jen o tom, co znám ze zkušenosti: kdo začal přestovat modlitbu, ať nikdy ani nepomyslí, že by s ní přestal, třebaže se stane, že upadne do hříchů. Pomocí modlitby bude moci brzo povstat, bez ní to však bude velmi obtížné. Ať se nedá pokoušet ďáblem, aby jí zanechal z pokory, jak jsem to učinila já, a ať se přesvědčí, že Boží slovo nesmí v našem životě chybět. Je-li naše lítost upřímná a umíníme-li si, že ho už nebudeme urážet, přijme nás do svého přátelství, zahrne nás milostmi jako předtím a mnohdy i většími, jestliže si to zaslouhuje upřímnost pokání.

A co se týká těch, kteří ještě nezačali, pro lásku Boží je zapřísahám, aby se neokrádali o takové dobro. Zde se není čeho obávat, naopak – všechno je žádoucí. I kdyby nedělali pokroky ani se nesnažili být tak dokonalí, aby zaslouhovali přízně a útěchy, jež Bůh vyhrazuje druhým, vždy by získali to, že se naučí kráčet do nebe. A vytrvají-li v tomto svatém cvičení,

pak mám velkou důvěru v milosrdenství Boha, kterého dosud nikdo nadarmo nepřijal za přítele, neboť rozjímavá modlitba pro mne není nic jiného než důvěrný vztah přátelství, častý rozhovor „mezi čtyřma očima“ s Tím, od něhož víme, že nás miluje.

Vy mi však namítnete, že ho ještě dost nemilujete. Ano. Uvážíte-li ovšem, jak je vám prospěšné mít ho za přítele a jak vás miluje, snesete i ono trýznivé vědomí, že máte být dlouho s někým, před nímž pocítujete, že je tak nebetyčně jiný.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Srov. Lk 21,36; Flp 4,6

Bdíme a modleme se v každé době, * často přebývejme o samotě s tím, od něhož víme, že nás miluje.

V. Ve všem předkládáme Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním, * často přebývejme o samotě s tím, od něhož víme, že nás miluje.

Nebo:

Báseň „Jsem Vaše“ od svaté Terezie od Ježíše

(B 2; překlad Vojtěch Kohut OCD)

Jsem Vaše

Jsem Vaše, pro Vás jsem se narodila,
co přikazujete, abych udělala?

Svrchovaný Majestáte,
věčná moudrosti,
dobroto hojná pro mou duši;
Bože Výsosti, Bytí, Dobroto,
hled'te, jak velká ubohost
Vám dnes takto zpěvem vyznává lásku:
co přikazujete, abych udělala?

Jsem Vaše, poněvadž jste mě stvořil,
Vaše, poněvadž jste mě vykoupil,

Vaše, poněvadž jste mě snesl,
Vaše, poněvadž jste mě povolal,
Vaše, protože jste mě vyčkal,
Vaše, poněvadž jsem se neztratila:
co přikazujete, abych udělala?

Nuže, co přikazujete, dobrý Pane,
aby dělal tak ubohý služebník?
Jaký úkol jste svěřil
tomuto otroku, hříšníkovi?
Hle, jsem zde, má sladká Lásko,
Lásko sladká, hle, jsem zde:
co přikazujete, abych udělala?

Hle, zde je mé srdce,
kladu je do Vaší dlaně,
mé tělo, můj život a duše,
mé nitro a náklonnost;
sladký Snoubenče a Vykoupení,
jelikož jsem se Vám nabídla jako Vaše:
co přikazujete, abych udělala?

Darujte mi smrt, darujte mi život:
dejte mi zdraví nebo nemoc,
čest nebo ponížení mi dejte,
darujte mi válku nebo hojný pokoj,
slabost nebo bezvadnou sílu,
všemu tomu přitakávám:
co přikazujete, abych udělala?

Darujte mi bohatství nebo chudobu,
dejte mi útěchu či neútěchu,
darujte mi radost nebo smutek,
darujte mi peklo nebo mi darujte nebe,
sladký život, slunce bez závoje,
vždyť jsem se zcela vydala:
co přikazujete, abych udělala?

Chcete-li, darujte mi modlitbu,
pokud ne, darujte mi vyprahlost,
hojnost a zbožnost,
a pokud ne, neplodnost.
Svrchovaný Majestáte,
pokoj nacházím pouze zde:
co přikazujete, abych udělala?

Nuže, darujte mi moudrost,
nebo z lásky i nevědomost;
darujte mi léta hojnosti
nebo hladu a nedostatku;
darujte mi temnotu nebo jasný den,
obraťte mě sem nebo tam:
co přikazujete, abych udělala?

Chcete-li, abych se těšila,
z lásky se chci těšit.
Přikazujete-li mi se namáhat,
chci zemřít v námahách.
Řekněte: kde, jak a kdy?
Řekněte, sladká Lásko, řekněte:
co přikazujete, abych udělala?

Darujte mi Kalvárii nebo Tábor,
poušť anebo úrodnou zemi;
ať jsem Job v bolesti
nebo Jan, který spočívá na hrudi;
ať jsem plodná vinice
nebo neplodná, má-li to tak být:
co přikazujete, abych udělala?

Ať jsem Josef, uvězněný v poutech,
nebo z Egypta vzdálen,
nebo David strádající trápeními,
nebo David vyvýšený;
ať jsem Jonáš potopený,

nebo odtamtud vysvobozený:
co přikazujete, abych udělala?

Kéž mlčím nebo mluvím,
přináším plody nebo nepřináším,
ať mi Zákon uloží ránu,
nebo se raduji z jemnosti evangelia;
ať se trápím nebo těším,
jen vy žijte ve mně;
co přikazujete, abych udělala?

Jsem vaše, pro vás jsem se narodila,
co přikazujete, abych udělala?

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Nada te turbe

Nic ať tě nemate, nic ať tě neleká, všechno pomíjí, * kdo má Boha, tomu nic nechybí, jen Bůh stačí.

V. Bůh se nemění, trpělivost dosáhne všeho, * kdo má Boha, tomu nic nechybí, jen Bůh stačí.

Chvalozpěv Bože, tebe chválíme.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Vigilie

Viz Kantika a evangelia pro vigilie, str. V-11 v dodatku.

Ranní chvály

HYMNUS+ (nápěv č. 20)

Ó krásu, která stojíš výš
nad všechny krásy jiné,
ty bez ran bolest působíš
a bez bolesti přivodíš,
že lidská láska hyne.

Ó svazku, kterým věci dvě
se v jednu upoutává,
ó neuvolňuj pouto své,
vždyť z tebe mocná síla vše,
jíž zlo se dobrem stává.

Ty pojíš bytost hynoucí
s Bytostí nekonečnou
a láskou planeš horoucí
k těm, kteří nezaslouží ji,
nic měníš v bytost věčnou.

Nebo:

K prameni, jenž v nitru vyvěrá
tiše a bez přestání,
dovést mě může jen důvěra,
stálost a odevzdání.

Vydat se na cestu pokory,
setrvat v rozhodnutí,
hledat ten pramen, všem navzdory,
mé srdce cosi nutí.

Uprostřed hradu jak z křišťálu,
kde voda prýští stále,
je zřídlem pravdy a života
zraněné srdce Krále.

Žízním a zároveň tajím dech,
vždyť pro mě trpí škodu,
a smělou prosbu mám na svých rtech:
Pane, dej mi tu vodu.

1. ant. Má duše po tobě žízní, Bože, prahne po tobě mé tělo.

Žalmy a kantikum nedělní z 1. týdne.

2. ant. Ať tě chválí, Hospodine, všechna tvá díla a tvoji zbožní
ať tě velebí!

3. ant. O tvém milosrdenství, Hospodine, budu zpívat ve sboru svatých.

KRÁTKÉ ČTENÍ

2 Kor 4, 5-7

Nehlásáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši. Neboť Bůh, který řekl: ‚Ať ze tmy zazáří světlo!‘ zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad víry však máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Slyš, Hospodine můj hlas, * hledám tvou tvář. Slyš.

V. Mé srdce k tobě mluví, * hledám tvou tvář. Sláva Otci. Slyš.

Antifona k Zachariášovu kantiku

Kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.

PROSBY

Chvalme společně Pána slávy, pramen života a svatosti, za milosti, které prokázal svaté Terezii, a radostně volejme:

Sláva tobě, Pane.

Ty nás skrze svatou Terezii učíš modlitbě,

— dej, ať na její přimluvu toužíme po stále důvěrnějším vztahu s tebou.

Ty chceš, aby se tvá láska jako oheň rozšířila do všech končin země,

— dej, ať se spolu s Terezií stáváme svědky a služebníky tvé lásky ke světu.

Ty svým přátelům odhaluješ tajemství svého srdce,

— dej, ať přátelství, kterým nás zahrnuješ, k tobě přitahuje i všechny naše blízké.

(Sláva tobě, Pane.)

Ty blahoslavíš lidi čistého srdce, neboť tě uvidí tváří v tvář,
— dej, ať tě ve všem spatřujeme a všechno ať nás přivádí k tobě.

Ty se stavíš proti pyšným, ale dáváš se poznat maličkým,
— dej nám pokorné srdce, vnímavé pro moudrost, kterou nás chceš obohatit k užitku celé církve.

Otče náš.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, tvůj svatý Duch pobízel svatou Terezii, aby ukazovala církvi cestu dokonalosti; dej, prosíme, ať je nám její nauka pokrmem na této cestě, abychom tak jako ona toužili po důvěrném vztahu s tebou. Skrze tvého Syna...

Modlitba uprostřed dne

HYMNUS (nápěv č. 4)

Modlitbou k Bohu nesení,
jako k čistému prameni
chceme i my tou cestou jít,
přátelství s Bohem zakusit.

S pokorou, láskou, v chudobě
přijímat pravdu o sobě,
co brání nám, to odevzdat,
objevit v sobě vnitřní hrad.

Tvá ruka nás vždy podpírá,
housenku měníš v motýla,
to stejné smí se s námi díť,
nás, Otče, chtěl sis vyvolit.

Skrz Terezii učíš nás
dokonalosti v každý čas,
s milosrdenstvím nad námi
spěchat k věčnému setkání.

Žalmy z příslušného dne v týdnu.

Dopoledne

Ant. Když se modlíš, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Zj 3, 20

Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě.

V. Modlím se k živému Bohu,
O. říkám Hospodinu: ty jsi můj štít.

V poledne

Ant. Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Pán je blízko.

KRÁTKÉ ČTENÍ

1 Sol 5, 16-18

Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši.

V. Ukážeš mi cestu k životu,
O. u tebe je hojná radost.

Odpoledne

Ant. Žijme podle pravdy a v lásce, a tak porosteme po všech stránkách v Krista.

KRÁTKÉ ČTENÍ

3 Jan 3-4

Měl jsem velkou radost, když přišli bratři a vydávali svědectví o tvé pravdě, jak ty žiješ v pravdě. Není pro mě větší radost, než když slyším, že moje děti žijí v pravdě.

V. Služte Bohu v pravdě,
O. kdo jedná podle pravdy, jde ke světlu.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Nešpory

HYMNUS+

Svrchovaná Výsosti,
pro mou duši dobro pravé,
Bože, dobro shovívavé,
věkověčná moudrosti,
přejte sluchu nízkosti,
jež Vám lásku pěje teď:
Co žádáte, řekněte.

Moje srdce tady vizte,
vkládám je do Vaší dlaně,
tělo, duši odevzdaně,
nitro oddané Vám jistě,
sladký Manželi můj, Kriste,
doufám, že je přijmete:
Co žádáte, řekněte.

Dejte mi dar modlitby,
stihněte mě zprahlostí,
v zbožnosti dar záliby,
anebo trest prázdnoti;
svrchovaná Výsosti,
mír mám pouze tam, kde jste:
Co žádáte, řekněte.

Smrt mi dejte, nebo život,
zdraví, nebo nemoci,
čest, či hanbu z bezmoci,
mír, či válku odpudivou,
sílu, slabost pohoršlivou,
přijmu vše, co vyřknete:
Co žádáte, řekněte.

Nebo: (nápěv č. 21)

Ach, jak ve mně srdce hoří,
že málem ve mně neshoří,
láska mě na svět zplodila,
láska se se mnou zrodila.
Život můj jest milování,
i má smrt jest milování.

Ach, člověče, zanech světa,
sic bude po tobě veta!
Láska Boží trvá stále,
mimo ni je vše nestálé.
Miluj Boha bez přestání,
v něm své stálé mívej stání.

Miluj Jednorozeného,
od věčnosti zplozeného,
Syna Boha jediného,
v kráse ctnosti předivného,
jenž může srdce raniti
i je sobě podrobiti.

Ten, který pro mě umíral,
ten dveře k lásce otvíral.
K tomu pospíchám srdečně,
jemu živa budu věčně.
Ó přešťastné milování,
ach, přerozkošné kochání!

1. ant. Pán mi ukázal svaté město zářící Boží vznešeností. Jiskřilo jako nejvzácnější kámen.

Žalmy a kantikum ze společných textů o pannách.

2. ant. Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat.

3. ant. Na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církev.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Jud 20-21

Milovaní, stavte svůj život na své přesvaté víře, modlete se ve spojení s Duchem svatým, uchovejte se v Boží lásce a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista pro věčný život.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

Srov. 1 Kor 6,19

O. Nepatříte už sami sobě, * jste chrám živého Boha. Nepatříte už sami sobě.

V. Duch svatý ve vás přebývá, * jste chrám živého Boha. Sláva Otci. Nepatříte už sami sobě.

Antifona ke kantiku Panny Marie

Ať se vaše srdce nechvěje! V domě mého Otce je mnoho příbytků. Odcházím vám připravit místo.

PROSBY

Kristus si zamiloval církev a vydal sám sebe za ni. Spolu se svatou Terezií ho prosme, aby byla církev ve všech svých údech vždy svatá a neposkvrněná:

Pane Ježíši, pečuj o svou církev.

Ty jsi hlava církve a neustále ji sytíš, těšíš a obnovuješ,

— povzbuzuj všechny věřící, ať zůstávají s tebou důvěrně spojení vírou i láskou.

Ty jsi svou církev zbudoval na Petrovi a na apoštolech,

— osvěćuj a ved' všechny její představené a nás posiluj, abychom je poslouchali.

Ty povoláváš ty, které sám chceš, aby hlásali tvé slovo a konali kněžskou službu,

— pošli dělníky na svou žeň.

Ty stále přitahuješ muže a ženy, aby tě následovali v čistotě, chudobě a poslušnosti,

— dej, ať jsou všichni řeholníci tvým věrným obrazem, a slouží tak církvi i světu.

Ty sjednocuješ svůj lid skrze víru a křest,

— dopřej všem vykoupeným, aby zachovávali jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje.

Ty jsi zemřel a vstal z mrtvých pro naši spásu,

— učíš, ať se zemřelí radují na tvé věčné hostině ve společenství svatých.

Otče náš.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.